

РЕШЕНИЕ

№ 7193

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8807** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Л. Ц. Ц., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. П. К. срещу решение № 3354 от 15.07.2024 г., постановено по НАХД № 10680/2023 г., по описа на СРС, НО, 20 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № СОА23-РД11-682/27.06.2023 г. издадено от заместник кмет на Столична община, с което на Л. Ц. Ц. ЕГН [ЕГН], за това, че на 17.05.2023 г., около 12.38 ч., в [населено място], на [улица], е паркирал собствения си лек автомобил „Тойота“ с рег. [рег.номер на МПС] , върху пътна маркировка М14, хоризонтално положена върху платното за движение на ППС, с което виновно нарушил чл. 6, т. 1 от ЗДвП, поради което и на основание чл. 22, ал. 5 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, чл. 53 ЗАНН и чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв.

Касаторът сочи, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се,

че въззивният съд не е обсъдил възражението, че посочената за нарушена норма е банкетна и същата не съдържа конкретно правило за поведение за участниците в движение по пътищата. Забраната за паркиране на върху пътна маркировка М14 се съдържа в чл. 65, т. 5 от ППЗДВП. Не била изяснена и в пълнота фактичката обстановка, като в конкретика посочва, че не било безспорно установено наличието на пътна маркировка М14. С оглед на горното отправеното до съда искане е за отмяна на постановеното решение.

В съдебно заседание, касаторът редовно призован се явява лично и се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли решението на въззивния съд като неправилно да бъде отменено. Претендира разноски съобразно, списък на разноските.

Ответникът, редовно призован, не се представлява. Депозиран е по делото отговор на жалбата, в което е изразено становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на претендираното от страна на касатора адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното НП.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

С обжалваното решение предмет на касационната проверка, Софийски районен съд, НО, 20 състав, е потвърдил наказателно постановление № СОА23-РД11-682/27.06.2023 г. издадено от заместник кмет на Столична община, с което на Л. Ц. Ц. ЕГН [ЕГН], за това, че на 17.05.2023 г., около 12.38 ч., в [населено място], на [улица], е паркирал собствения си лек автомобил „Гойота“ с рег. [рег.номер на МПС] , върху пътна маркировка М14, хоризонтално положена върху

платното за движение на ППС, с което виновно нарушил чл. 6, т. 1 от ЗДвП, поради което и на основание чл. 22, ал. 5 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, чл. 53 ЗАНН и чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоб“ в размер на 20 лв. Възприетата от СРС фактическа обстановка се споделя от настоящата инстанция, която намира за ненужно да я преповтаря.

От правна страна въззивният съд е приел, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно, тъй като е издадено от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид и размер на установеното виновно поведение на жалбоподателя са и наложените административни санкции. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дееца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Решението е правилно.

Съгласно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Посочената като нарушена в АУАН и НП разпоредба на чл. 6 от ЗДвП визира четири самостоятелни хипотези: несъобразяване поведението на водача със 1) сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, 2) със светлинните сигнали, 3) с пътните знаци и 4) с пътната маркировка. В случая административнонаказващият орган в наказателното постановление е приел, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 6, т. 1, пр. 3 от ЗДвП, а именно, че на 17.05.2023 г. в [населено място], на [улица], е паркирал собствения си лек автомобил „Тойота“ с рег. [рег.номер на МПС] , върху пътна маркировка М14, хоризонтално положена върху платното за движение на ППС.

Правилен е изводът на СРС, че извършеното нарушение е квалифицирано правилно.

Безспорно, от събраните по делото доказателства, се установява, конкретното нарушение, което законосъобразно е квалифицирано като такова на [чл. 6, т. 1 от ЗДвП](#), която възвежда задължението на всички участници в движението да съобразяват поведението си пътните маркировки. В случая ясно е посочено, че МПС е паркиран неправомерно върху пътна маркировка М14 на [улица]. Съгласно [чл. 33, ал. 1 от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътна маркировка](#), с пътната маркировка "Начупена линия" М14 се очертава площ, забранена за паркиране на пътни превозни средства. В тази връзка неоснователни се

явяват доводите на касатора, че не било безспорно установено наличието на пътна маркировка М14. Такава видно от събраните пред въззивният съд писмени, гласни и веществени доказателства безспорно е била налична. Пътните знаци и маркировка, правилата за движение, имат изрично предвидено в закона съдържание, предвид на което с оглед наличието на маркировка М14 и съответно знанието за съдържанието ѝ от административнонаказателно отговорното лице, последното е следвало да се съобрази с нея.

Съгласно приложимата норма на [чл. 189, ал. 2 ЗДВП](#), редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и свидетелите, посочени в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. Не е оборена от страна на касатора доказателствената сила на съставения АУАН, в хода на въззивното производство. Описаната в АУАН и НП фактическа обстановка съответства на събраните в хода на съдебно следствие писмени и гласни доказателства и води до извода, че правилно е ангажирана отговорността касаторът като собственик на автомобила.

В отклонение от установеното в нарушената норма – [чл. 6, т. 1 ЗДВП](#) за наказателно отговорното лице, отговорността за нарушението правилно е възложена на собственика на автомобила. Съдебния състав не споделя релевираното от касатора възражение, че нормата на чл. 6, т.1 от ЗДВП е бланкетна. Напротив разпоредбата на [чл. 6, т. 1 ЗДВП](#) е достатъчно точна, ясна и информативна в достатъчна степен, като е посочено дори съответното предложение от нея. Тя задължава участниците в движението да съобразяват своето поведение с пътната маркировка. Посочената като нарушена законова разпоредба съвсем не е бланкетна, за да се налага същата да бъде допълнена. Било е препоръчително, но не е било задължително въвеждането и на още една норма.

Предвид всичко изложено се налага краен извод, че посочената в акта и НП нарушена разпоредба съответства на словесното описание на нарушението, извършено от Л. Ц. Ц..

Следователно с оглед на гореизложеното, касационната инстанция намира, че не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По разноските по производството:

При този изход на делото, направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно, поради което и на основание чл.63д, ал.3 от ЗАНН, следва да му се присъди в размер на 80,00 лева, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII

касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3354 от 15.07.2024 г., постановено по НАХД № 10680/2023 г., по описа на СРС, НО, 20 състав.

ОСЪЖДА Л. Ц. Ц., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. П. К. да заплати на СДВР сумата от 80.00 лева - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: